

Dat was Simon Korteweg, dit is H III, NOS Jazz, MdR. De Geschiedenis van de Jazz, deel 33.

laat 1 Rev. J.M.Gates: Dry bones (PD)
B/1 - 3:39 - Folkways FJ 2801

"Dry bones", Ezechiël-hoofdstuk 37, preek door Rev. J.M.Gates, 1 december 1926 voor Victor. Hij moet zeer populair geweest zijn, want van 1926 t/m '41 nam hij voor vele maatschappijen en in allerlei steden zo'n 200 preken en gezangen op - bij de laatste van 1941 was er een getiteld "Hitler and Hell". Ook gezangen uit de zwarte protestantse kerken van de jaren twintig werden in de platenstudios opgenomen. Voor Columbia in New York op 8 oktober 1926 Rev. J.C. Burnett met enkele leden van zijn 'congregation' en een harmonium: "The gospel train is leaving".

laat 2 Rev. J.C.Burnett: The gospel train is leaving (PD)
B/1 - 3:15 - Fontana 467 064 TE

Zo heeft het toen geklonken, Ik laat dit 'gospel singing' horen omdat ~~veel~~ jazzmusici, en nog tientallen jaren lang, zeker in hun vroegste jeugd deze muziek indronken - het was een soort basis-opleiding in hun muzikale ontwikkeling. De vooral literaire beweging die de 'Harlem Renaissance' genoemd wordt was hooggestemd cultureel ingesteld, had geen belangstelling voor Jazz want dat was laag amusement, nauwelijks of geen belangstelling voor de levende religieuze muziek, de gospel songs van de gewone man en vrouw - prefereerde de gecultiveerde, bij de oude spiritual aansluitende ~~xxxxxxx~~ zang van Roland Hayes en Paul Robeson.

laat 3 Paul Robeson: I wanna be ready (arr. Burleigh)
B/1 - 1:25 - RCA LSA ~~xxx~~ 3097

"I wanna be ready", Paul Robeson op 8 oktober 1929 voor Victor. Alleen Langston Hughes, dichter/schrijver - 1902/1967 - zag de betekenis van blues, gospel music en jazz, publiceerde ^{later} werken over zwarte showbusiness, theater, muziek. En in het door Dubois geredigeerde blad van de NAACP, National Association for the Advancement of Colored People, de 'Crisis', publiceerde hij als 18-jarige in 1920 gedichten waarin hij de verbinding Afrika/Amerika tot uitdrukking bracht.

andje Langston Hughes: I have known rivers (Hughes)
1:08 - Cgdmon ?

Langston Hughes was de uitzondering - de literatoren en wetenschappers van de Harlem Renaissance geloofden dat discriminatie van zwart Amerika zou ophouden als de blanke het bestaan van een toplaag intellectuelen zou bemerken. Een utopie die met de economische crisis van 1929 opgeblazen werd.

De zwarte musici en intelligentia gingen ^{deus} gescheiden hun wegen, ^{en} de eersten ondervonden van de depressie naar verhouding weinig hinder. Wat gebeurde er jazzhalve rond die tijd. In New York's Harlem was in '29 op de hoek van de 126ste straat en 7th Avenue de Alhambra Ballroom geopend. Met bekende bands als de Missourians en Luis Russell die twee jaar eerder leider van de band in de Nest Club was geworden. Maar ook met een z.g. 'Territory band', zoals orkesten aangeduid worden die binnen een bepaald klein gebied in de States opereerden. In Cincinnati was dat de band van banjospeler Zach White, die kennelijk zo'n reputatie had desondanks, dat ook deze voor de Alhambra geëngageerd werd.

laat 4 Zach Whyte a/h Chocolate Beau Brummels: West End Blues (Oliver, A/4 - 3:05 - Historical Records HLP 5829-24 Armstrong)

Louis Armstrong's "West End blues" door Zach White and his Chocolate Beau Brummels, ~~XXXXXXXXXX~~ in Richmond, Indiana, voor Gennett opgenomen in de bezetting die weinig zal hebben afgeweken van die welke in New York in de Alhambra Ballroom speelde. Sy Oliver, Bubber Whyte en Henry Savage-trompetten, Floyd Brady-trombone, Earl Tribble, Snake Richardson en Clarence Page-alt saxofoons, Al Sears-tenor en bariton. Herman Chittison-piano, leider Zach Whyte-banjo, Montgomery Morrison-tuba, William Benton-drums. Het orkest dat niet met geschreven arrangementen werkte maar alles zelf bedacht, uit het hoofd, vandaar 'head arrangement', meestal alleen 'head' genoemd, had een grote reputatie. Op de plaat komt dat er niet zo uit, een heel verschil met het orkest van pianist Alphonso Trent, dat vooral in Texas opereerde, maar tegen het eind van de jaren twintig ook een keer in de New Yorkse Savoy Ballroom speelde.

idem Alphonso Trent a/h Orchestra: St. James Infirmary (Redman) B/3 - 2:53 - idem

Ook weer Richmond, Indiana, voor Gennett: in een ongebruikelijk snel tempo "St. James Infirmary" door Alphonso Trent and his Orchestra, 5 maart 1930, en zo ongeveer moet de band in de Savoy Ballroom hebben geklonken. Met bij de trompettisten Chester Clarke, Mouse Randolph, en George Hudson of Peanuts Holland, Snub Moseley-trombone, Stuff Smith-viool en zang, James Jeter, Charles Pillars, Lee Hilliard en Hayes Pillars-saxofoons en klarinetten. Alphonso Trent-piano, Eugene Crook-banjo en gitaar, Eppie Jackson-tuba, A.G. Godley-drums. De naam van pianist/orkestleider Luis Russell is al gevallen omdat hij in '27 naar New York kwam en leider werd van de band in de Nest Club, sinds '28 in de Savoy Ballroom en januari '29 even in de Saratoga Club, om in maart Louis Armstrong voor de plaat te begeleiden in "Mahogany Hall Stomp".

Luis Russell kwam uit Panama waar hij op 6 augustus 1902 was geboren. In 1919 ~~kwam~~^{ging} hij naar New Orleans en speelde toen al een tijd piano, 1923 vinden we hem in Tom Anderson's Cabaret aan Basin Street met Albert Nicholas en Paul Barbarin. In 1924 kwam hij voor Doc Cook naar Chicago, speelde o.a. met King Oliver - in '27 zien we hem dus in New York. 6 september 1929 maakt hij met zijn orkest opnamen voor Okeh. In de band: Henry 'Red' Allen en Bill Coleman-trompetten, J.C.Higginbotham-trombone, Charlie Holmes, Albert Nicholas en Teddy Hill-saxofoons en klarinetten. Luis Russell-piano die ook de zeer eenvoudige arrangementen maakte, Bill Johnson-gitaar, Pops Foster-bas, Paul Barbarin-drums. Voor de Savoy Ballroom: "Savoy Stomp", op de plaat getiteld "Feelin' the spirit".

laat 5 Luis Russell a/h Orchestra: Feelin' the Spirit (L.Russell)
B/2 - 3:08 - CBS 88039

Soli van Albert Nicholas-klarinet, J.C.Higginbotham-trombone, Bill Coleman-trompet, dan een scat-vocal van Higginbotham, waarna Henry 'Red' Allen-trompet en Teddy Hill-tenorsaxofoon. De band van pianist Luis Russell met "Feelin' the spirit" dat oorspronkelijk "Savoy Stomp" heette, opname van 6 september 1929. ~~En deze is van drie maanden later:~~

dem Luis Russell a/h Orchestra: ~~Doctor Blues~~ ^{Broadway Rhythm (B. Wolfe, H. S. Thomas)}
~~Doctor Blues (L. Russell, P. Barbarin)~~
B/4 - 2:53 - idem

"Doctor Blues" van 17 december '29 voor Okeh ook weer, nu met trompettist Otis Johnson op de plaats van Bill Coleman. Solistisch hoorde u altsaxofonist ~~Charlie Holmes~~, trombonist Higginbotham en trompettist 'Red' Allen.

~~Act herup in session: Broadway Rhythm (B. Wolfe, H. S. Thomas)~~
"Doctor Blues" werd 17 december vastgelegd met soli van altsaxofonist ~~Charlie Holmes~~, verder trombonist Higginbotham en trompettist ~~'Red' Allen~~. En dat is het slot van deel 33 in De Geschiedenis van de Jazz, MdR.

* Red Allen - trp
J.C. Hay - trb
Bill C - trp
Ch. Holmes - alt
Albert N - klar